

weest," zeide Frits, toen zij weder binnen getreden waren.

Het onweder was overgetrokken en daar het reeds laat geworden was, begaven zij zich naar bed. Vroeg in den morgen stond de boer op. Hij wilde weten, waar de felle bliksemstraal getroffen had. Nauwelijks had hij zijn oog over zijn akkers laten rondwahlen of hij zag, dat de dikke eik met zijn uitgebreiden kruin gespleten ter aarde lag. Er ging een rilling door zijne leden. Daar lag nu de verstoorder van hun vrede. De helft der takken en van den stam op zijne, en de andere helft op buurmans akker. „Dat heeft God gedaan, mijne vrouw heeft waarheid gezegd, de Heere God heeft zelf door dit onweder tot ons gesproken. Hij vouwde de handen en bad. Zijn buurman kwam van de andere zijde naar de plaats, waar eenmaal de eik stond en waar nu de takken heinde en verre verspreid lagen.

„Waarde buurman, de Heere God heeft ons pleit beslecht, ik wil niets meer van den boom hebben, hij is geheel en al voor u.”

„Neen, dat kan niet,” valt boer Kobus zijn buurman in de rede, „ik heb mij vreeselijk bezondigd; want de Heere God had mij met zijn onweder moeten treffen voor

mijn vloeken, doch ik ben gespaard en de boom is verpletterd en daarom: ik mag van dit hout niets nemen. Nu ontstond er een strijd tusschen de beide boeren, wie het hout als eigendom naar zijn huis mocht halen. Aan deze twist der liefde werd spoedig een eind gemaakt, door dat beiden besloten het hout van den eikeboom, die hun zooveel ellende had veroorzaakt, onder de armen van het dorp uit te deelen. Nu togen beide gezinnen, mannen, vrouwen en kinderen met al hunne krachten aan den arbeid, om de dikke takken van den grooten eik, en den gespleten stam aan stukken te zagen en nooit was er grooter feest op het dorp geweest, dan toen bij den aanstaanden kouden winter het hout van den dikken eik onder de armen werd uitgedeeld. Toen eerst ondervond men, dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. Sedert dien tijd is niet alleen de oude liefdeband tusschen beide boerenfamiliën weder vastgelegd, maar nog hechter geworden, want door huwelijksverbintenissen tusschen de kinderen, zijn de beide familiestammen tot één saamgegroeid.

N.

J. v. 't L.

JESAJA 1:18.

„Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.”

Is 't waarlijk waar? Spreekt God de Heer
Mij, handvol stof, dus aan?
Zegt Hij dat, voor wiens heilig oog
Niets onrieins kan bestaan?

O ja! Zijn mond sprak 't immers uit.
Welzalig, die het hoort!

Wie 't leest in Gods getuigenis,
Hij buig' zich voor dit woord!

Al waren uwe zonden rood,
Zoo rood als karmozijn,

Zij zullen eens als witte wol
Voor ieders oogen zijn.

Al hadden ze een scharlaken gloed,
Zij zullen, hoe bevlekt,
Eens worden, eeuwig en altoos,
Als sneeuw, die de aarde dekt!

O God'lijk Woord! Wat zaligheid!
Mijn zonden zijn niet meer,
Zijn weggenomen door het Lam,
Mijn Goël en mijn Heer.

E. GERDES.